

Ajándék jegy a halálba

2017 december 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Viccelsz?

Kedves ismer?sömmel, Susanne-nel vacsorázunk egy jó nev? pesti szálloda éttermében. Szül?városából, Manchesterb?l érkezett Magyarországra néhány napra, hogy sales managerként cége itteni leányvállalatát meglátogassa. Meghívása váratlanul ért, de örömmel elfogadtam. A vacsora közben banális dolgokról beszélgetünk. Ám egyszer csak két falat között az étterem utcára néz? ablakán kitekintve azt mondja:
– Milyen furcsa. Itt az emberek nem félnek.
– Miért, nálatok félnek? – kérdezek vissza, és ? keser? mosollyal arcán válaszol.
– Viccelsz? Alig mertem repül?re ülni! Tudod, karácsonyra az ISIS újabb terrortámadásokat helyezett kilátásba. De itt… – mutat kifelé –, itt béke van. Se kommandósok, se készültség. És hát… Tudod, mi volt nálunk májusban…
– Tudom, tudom… a koncert… – akkor történt ugyanis, hogy az amerikai énekesn?, Ariana Grande Manchester Arena-beli koncertjén a terroristák véres merényletet hajtottak végre. A f?leg gyerekek és tinik alkotta közönségb?l huszonhárman meghaltak, több mint ötszázan megsebesültek.

Ismer?söm, Susanne már épp egy új falathoz készül?dne, amikor lerakja kezéb?l az ev?eszközöket és tányérjába nézve mondja: – Május 21-én is volt egy koncertje Arianának. Egy nappal a merénylet el?tt. És mi a lányommal ott voltunk… Istenem, ha nekem aznap dolgoznom kellett volna, és csak a következ?re tudtam volna jegyet venni…

Nem tudok szólni a döbbenett?l. Hirtelen csak arra tudok gondolni, hogy aznap éjjel 23 óra tájban, tehát fél órával a robbantás után magam is láttam, amint Susanne a Facebookon tudatja ismer?seivel, hogy Manchesterben tartózkodik, de jól van, nem esett baja. Mert ennek a közösségi oldalnak van egy ilyen funkciója is. Tömegkatasztrófák, terrortámadások, tragikus események után felajánlja a helyszín közelében tartózkodó felhasználóinak, hogy üzenhetnek hogylétükr?l ismer?seiknek, szeretteiknek.
– A lányom osztálytársa nem volt annyira szerencsés, mint mi – folytatja a visszaemlékezést Susanne.
– Csak nem…? – kérdezem halkan, szinte alig hallhatóan.
– Nem, nem. Nem volt ott aznap. ?t máshogyan érte tragédia.
– Nem értem – mondom, de ? máris válaszol.
– A lányom osztálytársn?je, Dorothy hatalmas Ariana-rajongó. Már jó el?re megvetette a szüleivel a jegyet. ?t is az anyukája kísérte volna el, hiszen alig 12 éves, a lányommal egyid?s. Csakhogy Dorothy aznap rossz jegyet vitt haza a suliból. És amikor az anyja ezt megtudta, büntetésként arra kötelezte a lányát, hogy a két jegyet ajándékozza el annak a barátn?jének, aki már nem tudott jegyet szerezni az el?adásra. Ez a kislány el is ment 22-én az édesanyjával. A merényl? közvetlenül mellettük robbantotta fel magát. A kislány azonnal meghalt, az anyja túlélte.

Megint csak hallgatok. Erre mit lehet mondani? Vannak erre egyáltalán szavak? A hallgatásom utat enged a történet befejezésének.
– És most Dorothynak és az édesanyjának együtt kell élnie azzal a tudattal, hogy noha nem ?k robbantottak, de valami módon mégis a részesei lettek egy gyerek halálának. Ti ezt itt… – mutat ismét kifelé a járókel?kt?l hemzseg? utcára – nem értitek. Itt béke van. Én meg alig mertem felszállni tegnap a repül?re, hogy idejöjjek. Én, aki a fél világot beutaztam, és sosem féltem. Én, akinek a legnagyobb traumája az volt régen, amikor a Manchester United szurkolói kicsit durvábban fogadták a vendégcsapat ultráit.
– Odakint, nálatok mindenki így érez, ahogyan te? – kérdezem ?szinte érdekl?déssel, hiszen a nyugati híradások állandóan azt szajkózzák, hogy ?k „nem félnek”.
– Hogy mindenki így érez-e, azt nem tudom. De a többség igen, abban egészen biztos vagyok. Csakhogy nem szabad ezekr?l a dolgokról beszélni. Ezt a témát, a migrációt, a terrorizmust, az egyre növekv? arab befolyást mifelénk tabuként kezelik. Állandóan az etnikai diverzitás szépségét és áldásos mivoltát szajkózzák. Mintha ett?l minden kulturáltabb, szebb, európaibb lenne. Közben pedig már arra is furcsán kezdenek el nézni, akinek a nyakában kereszt alakú medál van.
Beszélgetünk még picit. Lassan elcsitulnak lelkünkben a borzalmas emlékek keltette hullámok, a vacsora vége felé már újra a család, a barátok, az id?járás a téma, na és a karácsonyi ajándékok, kinek mit veszünk majd. Végül, miel?tt elbúcsúznánk, ezt mondja nekem: – Meghívnálak magunkhoz szívesen. De majd kés?bb. Amikor lenyugszanak a kedélyek. Amikor ez a probléma megoldódik. És ígérj meg valamit!
– Micsodát?
– Hogy az ünnepek alatt nem ülsz repül?re!

Megígérem neki. És még azt is, hogy ezt a történetet, az ? történetét megosztom az olvasókkal. Hiszen a legkegyetlenebb igazság sem fáj annyira, mint a legkegyesebb hazugság.

Varga Bíró Tamás

A szerz? blogger, publicista

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló